„Běžíme pro Evropu“ juniorský maratón

Začiatkom mája sa v Prahe organizoval prestížny medzinárodný maratón s dlhoročnou tradíciou. Pod jeho záštitou sa uskutočnil aj juniorský maratón s názvom „Bežíme pro Evropu“. **V nedeľu 3. mája 2015** našu školu prezentovali, na tomto významnom podujatí, dvaja žiaci z II.B triedy **Lukáš Jánoš a Dávid Živčák.**
Boli vybraní na základe svojich doterajších bežeckých úspechov. Len pripomenieme, že družstvo SSOŠ SEZ Krompachy, postúpilo na majstrovstvá Slovenska v cezpoľnom behu. Preto bola ich účasť v Prahe samozrejmosťou. Obaja chlapci boli **súčasťou slovenského výberu desiatich bežcov, ktorí zastupovali našu krajinu po čas juniorského maratónu.** Okrem športových zážitkov, keď bežali historickým centrom hlavného mesta Čiech, si domov priniesli aj tradičné turistické zážitky. Prešli sa po Karlovom moste, absolvovali cestu metrom, obišli Hradčany, videli Staromestskú radnicu, Orloj, sochy významných osobností a panovníkov. Veríme, že takto úspešní budú aj v budúcom školskom roku. Pevne im držíme palce.

Za ich účinkovanie v bežeckých súťažiach a šírenie dobrého mena našej školy im za celú SSOŠ SEZ Krompachy ďakujeme.

Mgr. Zuzana Majláthová,
telocvikárka

Bačov vrch

Stalo sa to, nestalo? Nevieme. Ale od nepamäti v Krompachoch máme Bačov vrch. Janko bol sirota. Mal len tetušky a ujkov. Prijímali nemého chlapčeka s láskou aj neláskou. Na dolnom konci bol všade doma na chvíľku. Prikladal drevo do piecky, nosil drevorubačom polievku v kanvičke, varoval menšie deti, dojil kravy, pomáhal ovčiarom. Práve u nich cítil sa najšťastnejší . „Ovečky moje, ste také teplučké. Stačí vás učesať, pritúliť, pozrieť vám do očí. Rozumiete mi aj bez slov“. Miloval stádo svojho baču ako syn aj brat. Nehnevali ho príkazy valachov, keď musel za nečasu hľadať zatúlané jahniatko alebo vyťahovať ho z diery. Neprekážali mu buchnáty za stratené ovečky. Bolo práve Demetera, keď prepadla sa do rokliny pri kameňolome najlepšia dojnica Bavlnka. Štrbina bola úzka, no Janko Prútik, ako ho prezývali, ani chvíľu neváhal. Bolestné bľačanie vtiahlo ho do skalnej trhliny ako vír svoju obeť do lievika. Padal dole nohami, pristál ako mačka. Neďaleko bľačala Bavlnka s malým zablúdeným stádom. Hviezdička s Brčkom lízali skalu, Vlnka, Obláčik a Dupko prehŕňali sa v kožúšku novej návštevníčky a Šibalka tancovala. Celkom ako na paši. Len slniečko chýbalo. „Ako vyvediem svoje stádo z podzemia?“ uvažoval Janko, keď zistil, že Bavlnka nemá žiadnu boľačku. Vytiahol píšťalku a zafúkal: “ Ovce moje, poďte domov!“. A šli. Zvieratká vpredu, za nimi pastierik. Priviedli ho k jarčeku, čo vytekal spod balvana. Pred ním, div divúci, bača - staručký a chatrný. Pevným hlasom prehovoril.
„Vitaj, Janko Prútik! Dlho som čakal na teba. Dnes stretli sa naše spoločné osudy. Nastal čas odovzdať bačovstvo krompašských hlbín do tvojich rúk. Železní škriatkovia mi oznámili, že opúšťajú toto miesto. Už nebudú potrebovať obživu. Všade cítia ľudskú túžbu po rudných žilách. Moji podzemšťania odchádzajú, aby uvoľnili cestu baníctvu a zabezpečili rozvoj tohto kraja na niekoľko storočí. Ich poslanie pripraviť pre človeka bohaté rudné žilníky je uzavreté. Tvojou úlohou je vyviesť čriedu na zem a pod nebo “. Potom bača pozval Janka do koliby, kde ho nakŕmil a uložil na lôžko. V spoločnej práci prešlo niekoľko rokov a všetko bolo pripravené na rozlúčku. „Náš čas dozrel. Nemám sedemmíľové čižmy, čo by mi pomohli. Ostanem. Ty si mladý, musíš zachrániť stádo, aby patrilo slnku a ľuďom. Hľadaj trpezlivo. Musí to byť miesto vysoko položené. Bohaté na vodné zdroje, rozsiahle lúky a ihličnaté lesy. Tam sú najlepšie pasienky. Nezabudni! Verím, že cestu z podzemia nájdeš sám“. Už nikto nezistí, ako dlho Janko so svojimi ovečkami hľadali v hĺbkach návratnú cestu. Prešli jaskynky, potôčiky, obtierali sa o výklenky. Vyhýbali sa ostriu kryštálikov a tmavým dieram. Nemohli však ustúpiť strmému sutinovému svahu , lebo z jeho vrcholca bolo cítiť nové vône – ďatelinu a čečinu. „A tam niekde hore spievajú vtáci a svieti slnko! To je náš domov, ovečky moje. Tu z tohto kopca vidieť ľudí aj pastviny“. Ešte premnoho rokov mal Janko na svojom vŕšku košiar. A hoci už nie je medzi nami, zanechal nám Bačov vrch – odkaz ako neopustiť svoje poslanie.

A. Pustayová